

weel noor mees pleesimata juusseta ja täis elujõudu oli. — — Kui teisiti oleksiwad tema südame tundmused olnud selle sahtise haua juures, oleksiwad rahu ja armastus wendasi täitnud! Aga sahjetiemine ei suuda neljakümmend aastat maha lüstutada, et näitaks nagu ei oleks neid olnud, ja sahjetemine haua juures on üks õis, mis vilja lootust oma sees ei lanna.

Kõrvad pead, tarretanund südamed ei ole ühe Ristiinimese kohalised, ja see on full töö; kui keegi oma wenda ei armasta, seda tema näeb, kuid a vob tema Jumalat armastada, seda tema mitte ei näe. —

G. rahwale oli see rahuks, et Karl Weidner mitte enne seppimist wennago, ära ei olnud surnud.

Mida Karl Weidneriga arvati maha maetud olema; waenlust lahe wenna Weidneri wahel, see näitas järsku jälle örfamo, inetumal näul kui iialggi enne. — Pea näitas, nagu ei vobiks kaks wenda Weidner üksteisega rahu pidada, kui piaks iga hinna eest midagi pahandust ilmuma.

Mende pääwade sees, kus Karl Weidneri surnuksa kodu seisib ja maetud sai, ei olnud Ernst ennast G. linnas näitanud.

Waewast oli aga isa maha maetud, siis ilmus Ernst jälle, katkenud ja katkus ja läis linnas terjamäe, ühe usse takka teise taha, wana jõufa Karl

Weidneri poeg ja pöllu-kodaniku wend asevist. Ühes lähedas fullas oli tema peawarju leidnud, sealst tuli tema niiud pääw pääwa lõrwas linna.

Kui Emil seda kuusda sai, tahtis tema häbi ja wiha pärast meett heita, ja kui Ernst öhta poolte tema majast mööda läks, siis pidas Emilli teda finni ja katkus teda ãhwurdamistega sundida, mitte enam G. linna tulla. — „Kui Sina minule nii palju raha annab, et minna jälle töötuba asutada, ehk Amerikasse minna vobin, siis ei tule mina mitte enam tagasi,” ütles Ernst hirwistates, „kui mitte, siis piab rahwas ennast veel haua rissa ja kerja-wenna üle rõõmuistama.” —

„Vobid minu pärast lõppeda,” vastas Emil, „minul on see üks puhas, minu käest ei saa Sina mitte punast pennigat.”

Ja need oliwad kaks wenda, kes ühe katuse all elanud! — Aga wist ei olnud nemad iialggi üks-teisega palvet teinud, sest kus mitte palvet ei tehta, seal saawad südamed jeaks ja pead faljuks.

„Tõug ei lahlu tõust,” ütles rahwas, kui niiud jälle kaks wenda üksteisest mööda läksiwad, nagu ei oleks nemad üksteist iialggi tunnud.

Noore pöllu-kodanikule tõusis full wahest weri palgesse, kui tema uulissal ehit pöllul oma waneimat wenda tulema nägi, kes pääw-pääwalt issa sügawamale langes ja hulla läks. Aga harsutus